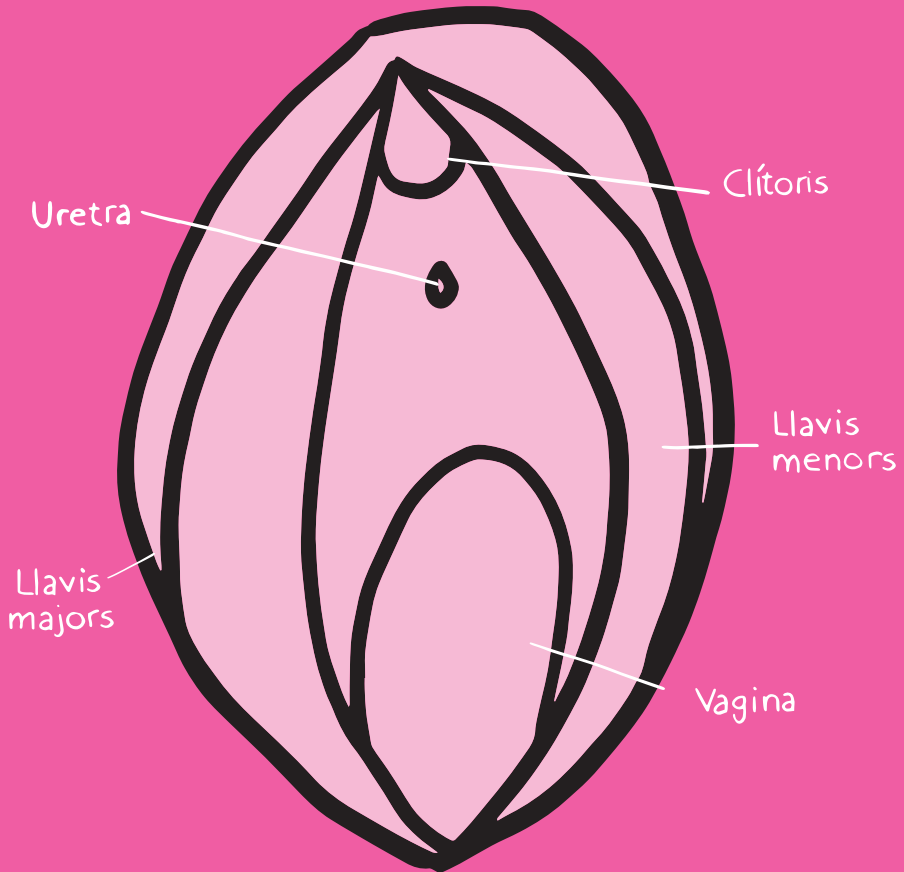

Nina Brochmann

Ellen Støkken Dahl

LA VAGINA, COSA FINA

Columna

Tot el que vols saber però
mai no t'has atrevit a preguntar

NINA BROCHMANN
ELLEN STØKKEN DAHL
LA VAGINA,
COSA FINA

Tot el que vols saber però mai
no t'has atrevit a preguntar

Il·lustracions de Tegnehanne
Traducció del noruec de Laura Segarra Vidal

TITOL ORIGINAL: *GLEDEN MED SKJEJEDEN*

PRIMERA EDICIÓ: SETEMBRE DEL 2017

© H. ASCHEHOUGH & CO. (W. NYAGAARD) AS, 2017

PUBLICAT D'ACORD AMB OSLO LITERARY AGENCY

© DE LA TRADUCCIÓ: LAURA SEGARRA VIDAL, 2017

IL·LUSTRACIONS DE TEGNEHANNE

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2291-8

DIPÒSIT LEGAL: B. 15.176-2017

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRÈS A: LIMPERGRAF

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Sumari

<i>Pròleg</i>	II
LA ZONA GENITAL	
La vulva: el territori exterior	20
La vagina, cosa fina	24
El clítoris: un iceberg	28
La cruenta virginitat	32
L'altre forat	40
Consells peluts	41
Els òrgans genitals interns: els tresors ocults	47
Sexes de tots colors	52
EL FLUIX, LA REGLA I ALTRES PORQUERIES	
Les dutxes vaginals i el ratolí de la discoteca	67
La regla: com sagnar sense morir	74
No em taquis el sofà! Sobre compreses, tampons i copes menstruals	83
SPM: síndrome de la pena i el martiri	88
La roda eterna: les hormones i el cicle menstrual	92
Quan ens podem quedar embarassades de debò?	101

EL SEXE	
La primera relació sexual	109
El sexe anal	118
Una vida sexual normal i corrent	124
La desaparició del desig	133
La O majúscula	146
La Bíblia de l'orgasme	157
LA CONTRACEPCIÓ	
La contracepció hormonal	167
Contracepció sense hormones	178
Contracepció d'emergència: quan s'estén el pànic	186
Hi ha mètodes anticonceptius millors que d'altres?	193
La menstruació i la contracepció hormonal	202
Com saltar-se la regla	206
Ús òptim de les píndoles anticonceptives	209
Aleshores, la contracepció hormonal no és perillosa?	211
Efectes secundaris habituals de la contracepció hormonal	218
Efectes secundaris rars	224
Qüestions dubtoses	231
Hora de desintoxicar-se de les hormones?	243
Una defensa de la contracepció hormonal	246
L'avortament	252
ELS PROBLEMES DE LA ZONA GENITAL	
Els trastorns de la menstruació: quan la regla fa de les seves	263
L'endometriosi: unes vacances sagnants	273
La síndrome dels ovaris poliquístics: la gran desconeguda	278
Els miomes: un úter amb pilotes	283

La vulva adolorida: dolors inexplicables en la zona genital	287
La clamidiosi, la gonorrea i els seus parents llunyans	297
L'herpes: és la fi de la teva vida sexual?	309
Picors intenses i peix podrit: molèsties garantides	317
Quan orinar fa mal	326
Xip-xap: tot sobre les pèrdues d'orina	329
Hemorroides i marisques	334
El càncer de coll uterí: què és i com es pot prevenir	337
L'avortament espontani: de Facebook al món real	351
El temps passa volant: fins quan pots esperar-te a tenir fills?	359
La mutilació genital femenina	363
La «tirania de la bellesa femenina»: per què fem passar la vulva pel bisturí	366
<i>Epíleg</i>	371
<i>Referències</i>	373
<i>Bibliografia</i>	395

La zona genital

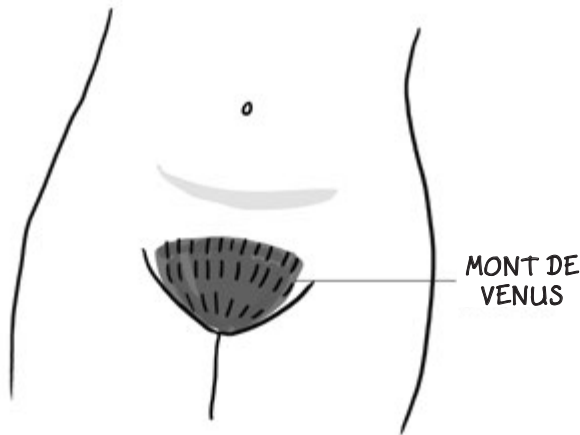
La zona genital és potser la part més íntima del nostre cos. Des de l'instant en què saltem al món a través de la vagina de la nostra mare i veiem la llum per primera vegada, és una companya inseparable. Al parvulari, les nenes i els nens ens comparem els genitals amb una gran alegria. Amb la pubertat, ens surten els primers pèls foscos a l'entrecreix. Totes recordem la nostra primera regla,

tant si va ser un moment d'orgull com d'espant. Potser et comences a masturbar i descobreixes que ets capaç d'aconseguir que el teu cos es cargoli de satisfacció. Després arriba la primera relació sexual, amb tot el que comporta de vulnerabilitat, de curiositat i de plaer. Potser tindràs fills o n'has tingut i experimentaràs els grans canvis que experimenta la zona genital i els miracles que aconsegueix. La zona genital és una part de tu. Ja és hora de conèixer-la millor.

LA VULVA: EL TERRITORI EXTERIOR

Posa't nua davant un mirall i observa't atentament. La zona genital comença ben avall de l'estómac, en una regió rica en greix que cobreix la part de l'os del maluc que hi ha al davant de tot. Aquesta regió tova s'anomena *mont de Venus* i al llarg de la pubertat es cobreix de pèl. Aquí, algunes dones tenen un coixí de greix més gran que d'altres, de manera que la seva zona genital sobresurt més en relació amb l'estómac, com una mena de brioix. D'altres

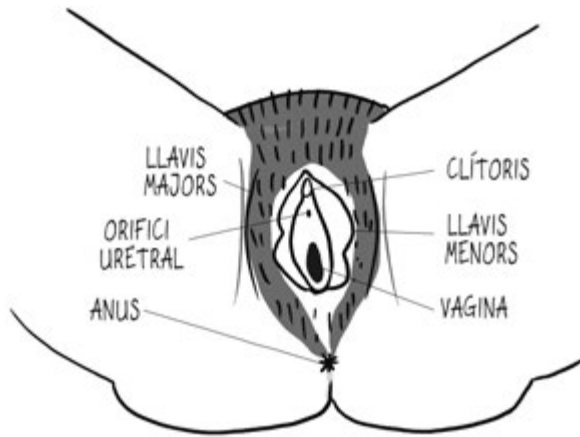
tenen un mont de Venus més pla, com si fos un pastisset. Nosaltres no discriminem a l'hora de posar sobrenoms poca-soltes inspirats en el menjar.

Si dirigeixes la vista cap a sota del mont de Venus, arribaràs al que anomenem *vulva*, tot i que també s'anomena cony, figa, xona, parrús, patata, etcètera, etcètera. Potser *vulva* no és el mot que més es fa servir al món, però si ets dona i et mires entre les cames, hi trobaràs una vulva.

Un munt de gent creu que la zona genital visible de la dona s'anomena *vagina*. «M'ha sortit pèl a la *vagina*», dius, o «quina *vagina* més bonica tens», però en realitat això no és correcte. La vagina no té pèl i no és fàcil de veure, tot i que és bonica de debò. *Vagina* tan sols és el nom d'una part de la zona genital, més concretament el conducte muscular que fas servir quan tens relacions sexuals amb penetració o quan pareixes, i que porta a l'úter. La raó per la qual ens interessa tant la terminologia és que la zona genital és molt més que no la vagina, encara que ens agradi tant! La majoria dels que anomenen *vagina* la zona genital de la dona volen dir *vulva*, i és amb la vulva que començarem la descripció dels fabulosos òrgans genitals femenins.

La vulva està bastida com una flor amb dues capes de pètals. I, t'ho creguis o no, aquesta metàfora de la flor no ens l'hem inventat nosaltres. Quan ens mirem les diferents parts de la vulva, veurem que encaixa d'allò més bé començar per les més externes i anar cap a l'interior.

Els pètals, és a dir, els *llavis*, s'encarreguen de protegir les parts sensibles que es troben a dins. Els llavis majors, que són més gruixuts que els menors, estan plens de greix i funcionen una mica com un *airbag* o com un amortidor. Poden ser prou llargs per cobrir els llavis menors, però

també poden ser molt petits. Algunes dones només tenen dues protuberàncies petites a la pell que emmarquen la resta de la vulva a cada costat.

Els llavis majors estan coberts de pell normal. Com l'altra pell que tens al cos, la dels llavis majors està repleta de glàndules sebàcies, de glàndules sudorípares i de fol·licles pilosos. A banda de pèl —cosa que no està malament—, als llavis majors et poden sortir grans i èczemes —cosa que ja no està tan bé—. Per desgràcia, la pell és la pell.

Sovint, els llavis menors són més llargs que els majors, però no cal que sigui així. Poden estar ben arrissats i plegats, com si fossin la faldilla de tul d'una princesa. Quan et miris al mirall, és molt possible que els llavis menors sobresurtin un bon tros dels majors. També és possible que hagi d'apartar els llavis majors per veure els menors.

A diferència dels llavis majors, rics en greixos, els menors són més prims i molt sensibles. No són tan sensibles com el clítoris, que és una de les parts més sensibles del cos, però estan plens de terminacions nervioses i, per tant, tocar-los pot ser molt bo.

Els llavis menors no tenen pell normal, estan coberts de membranes mucoses que de ben segur ja has vist abans —per exemple, a l'exterior del globus ocular i a l'interior de la boca—. Això només vol dir que estan coberts d'una capa de mucositat protectora i hidratant. Damunt de la pell normal hi ha una capa de cèl·lules mortes, com si fossin una mena d'edredó fet de parents morts. Aquesta capa morta ofereix protecció, i a la pell normal li va d'allò més bé estar seca. Per contra, les membranes mucoses no tenen cap capa protectora amb cèl·lules mortes i, per tant, són menys resistents al desgast. Els llavis menors llargs, per exemple, s'adolorixen fàcilment a causa del frec dels pantalons ajustats. A diferència de la pell normal, a les membranes mucoses els està millor la humitat. A les membranes mucoses no hi ha pell i, per tant, tampoc n'hi ha a la vulva a l'interior dels llavis majors.

Si apartes els llavis menors, trobaràs la zona que s'anomena *vestíbul*. Aquest mot ve del llatí *vestibulum* i significa un espai entre la porta exterior d'un edifici i el seu interior. Si sols anar al teatre o a l'òpera, al vestíbul és on menges pastes i beus cava durant l'entreacte. És l'entrada fastuosa, amb columnes i catifes toves de vellut vermell. El vestíbul de la dona no té columnes, però ben mirat és una entrada. Hi trobaràs dos forats: l'orifici uretral i l'orifici vaginal. L'orifici uretral es troba entre el clítoris —que és a la part del davant, on coincideixen els llavis— i la vagina —que és més a prop de l'anus.

Només una minoria té consciència de l'orifici uretral, encara que totes el fem servir unes quantes vegades al dia. De fet, hi ha qui creu que no existeix cap forat separat per a l'orina, sinó que som com els homes, que tenen un sol forat per a dues coses: l'esperma i l'orina. Això no és

cert: la uretra té el seu propi orifici. No orinem amb la vagina, però és fàcil confondre's, encara que hàgim vist un munt de genitals. L'orifici uretral pot ser molt difícil de trobar, encara que el busquem amb l'ajut d'un mirall. La uretra és diminuta i sovint la pell fa molts plecs petits al voltant del forat, però si la busques, la trobaràs.

LA VAGINA, COSA FINA

A diferència del petit orifici uretral, l'orifici de la vagina, que és molt més gran, és fàcil de localitzar. La vagina és un conducte muscular estret que fa entre set i deu centímetres i que va de la vulva a l'úter o matriu. Per regla general, el conducte està pinçat, de manera que la paret del darrere i la del davant s'estrenyen. Això et fa impermeable. Ves per on!

Quan t'excites, la vagina s'eixampla i s'allarga, i a més és molt elàstica en totes direccions. S'assembla una mica a una faldilla prisada. Al tacte, notaràs com n'és, de rugosa.

Els músculs que envolten la vagina són forts, cosa que podràs percebre si hi introdueixes un dit i després l'estrenys. Aquests músculs, que formen la musculatura del sòl pelvià, són com qualsevol altre múscul. S'enforteixen en exercitar-los.

La part interior de la paret vaginal està coberta per una túnica mucosa humida. La major part de la humitat no es produeix en les glàndules, sinó que es filtra a través de la paret vaginal des de l'interior del cos. A la paret vaginal no hi ha glàndules, però hi arriba una mica de secreció de les de l'úter. La vagina sempre està humida, però quan t'excites, la humitat augmenta. Quan hi ha més sang a la zona genital, hi arriba més líquid a través de

la paret vaginal. L'augment de l'afluència de sang es nota perquè el clítoris i els llavis menors s'inflen. El líquid que apareix quan t'excites redueix la fricció a la vagina quan et masturbes o quan tens relacions sexuals. Menys fricció vol dir menys lesions a la paret vaginal, que sovint pot endur-se una bona estovada durant l'acte sexual. No és especialment estrany sagnar una mica a causa de petits esquinçaments a la paret vaginal després de tenir relacions sexuals, i tampoc ho és sentir-se una mica adolorida. Afortunadament, es tracta d'una cosa del tot innòcua. La paret vaginal és molt hàbil a l'hora de reparar-se.

A més de la humitat que traspasa la paret vaginal, hi arriba una mica de mucositat procedent de dues glàndules que hi ha al vestíbul. Estan situades cap a les natges, a costat i costat de l'orifici vaginal, i s'anomenen *glàndules de Bartholin* en homenatge a l'anatomista danès Caspar Bartholin. Segreguen un líquid viscos que contribueix a lubricar l'orifici vaginal. Les glàndules de Bartholin tenen una forma ovalada, una mida semblant a la d'un pèsol i poden plantejar problemes. Si el petit conducte a través del qual secreten la mucositat es taponi, pot formar-se un quist a la zona genital. Es manifesta com un bony petit i dur en un costat de la vulva, com una piloteta. Si aquest quist s'inflama, pot ser dolorós, però el problema es pot resoldre mitjançant una petita intervenció quirúrgica. Hi ha discrepàncies pel que fa a la importància de les glàndules de Bartholin en la lubricació de la vagina.¹ Les dones a qui s'han extirpat aquestes glàndules per problemes derivats de quists i d'inflamacions segueixen experimentant un augment de la humidificació de la vagina quan s'exciten.

A la paret vaginal anterior, és a dir, cap a la bufeta, hi ha un punt molt popular en els articles que parlen de sexe en les revistes femenines. Estem parlant del punt G. Aquesta zona es diu així pel seu descobridor, el ginecòleg alemany Ernst Gräfenberg. Tot i que els investigadors han discutit sobre el punt G i l'han buscat des de la dècada de 1940, encara és força controvertit. De fet, no estan segurs de què és i tampoc s'ha demostrat que existeixi en absolut.

El punt G se sol descriure com un punt sensible addicional que algunes dones tenen a la vagina. Hi ha dones que diuen que poden arribar a l'orgasme només mitjançant l'estimulació del punt G. Segons sembla, se situa una mica cap amunt a la paret vaginal anterior —és a dir, cap a l'estómac— i se suposa que es pot estimular fent un moviment típic «vine cap aquí» amb el dit. Imagina't una bruixa de Disney que intenta temptar-te i ja el tens. Algunes dones afirmen que la sensació que produeix l'estimulació del punt G és millor o diferent que en altres llocs de la vagina. Com potser ja deus haver observat, la vagina no és una zona especialment sensible si la comparem amb la vulva i, sobretot, amb el clítoris. Som més sensibles a l'orifici vaginal i menys a mesura que anem pujant.

Sovint, els mitjans de comunicació parlen del punt G com si es tractés d'una estructura anatòmica a part. Sobretot tenim aquesta impressió si llegim els articles que es publiquen sobre sexe, llibres d'autoajuda o sobre l'experiència de les dones amb el sexe i la zona genital mateixa. Un article britànic del 2012, en què es repassava la recerca sobre el punt G com a zona separada a la vagina, va arribar a la conclusió que les proves són poc consistents. La major part de la investigació es basa en qüestionaris en què les dones mateixes el descriuen. En aquest article

també es constata que moltes de les dones que creuen en el punt G tenen dificultats per trobar-lo. A més, els investigadors manifesten que els estudis basats en tècniques de diagnòstic per la imatge no han aconseguit trobar cap estructura separada que pugui provocar orgasmes o plaer sexual en les dones, amb l'excepció del clítoris.²

Una hipòtesi sobre el punt G és que no es tracta de cap estructura corporal separada, sinó simplement una part interna i profunda del clítoris que s'estimula durant l'acte sexual a través de la paret vaginal. Un grup d'investigadors van publicar l'any 2010 un estudi en què havien examinat la paret vaginal anterior d'una dona durant el coit vaginal amb la seva parella. Van fer servir un ecògraf per veure què passava i per cercar el punt G. No el van trobar, però van arribar a la conclusió que les parts internes del clítoris són tan a prop de la paret vaginal anterior que el clítoris pot ser la solució a l'enigma del punt G.³

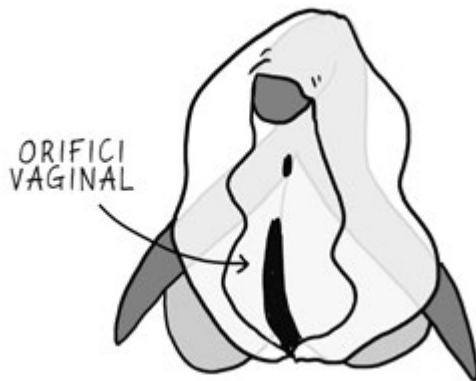
Una altra possibilitat és que el punt G es relacioni amb un grup de glàndules que també es troben a la paret vaginal anterior. Es diuen *glàndules de Skene* i són la resposta femenina a la pròstata, una glàndula que envolta parts de la uretra dels homes. Les glàndules de Skene estan lligades amb l'ejaculació femenina o l'*squirting*. En alguns estudis s'afirma que el punt G és important per arribar a l'orgasme amb ejaculació,⁴ però ara com ara només són teories. Per tant, sabem de ben segur que algunes dones experimenten orgasmes amb ejaculació, però ni tan sols sabem si el punt G existeix.

És estrany que una cosa tan accessible com la paret vaginal estigui envoltada de tot aquest misteri. Sobretot quan s'ha escrit tant sobre el punt G. Estem impacients perquè es faci més recerca de qualitat sobre el cos de la dona.

EL CLÍTORIS: UN ICEBERG

Potser t'ha desconcertat que hàgim parlat de les parts internes del clítoris. Quines parts internes? El clítoris, tal com estem acostumades a descriure'l, té la mida d'una pansa i es troba a la part superior de la zona genital, ben protegit en el punt on hi ha els dos llavis menors. En realitat, però, aquest botonet tan sols és la punta d'un iceberg. En les tenebres de la zona genital s'amaga un òrgan que supera tot el que et puguis imaginar.

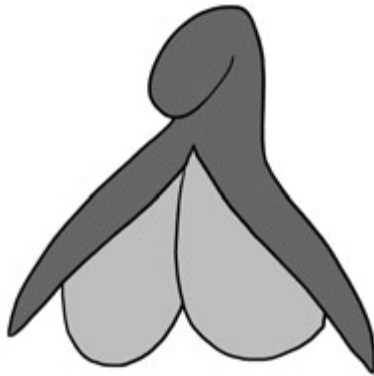
Tot i que des de mitjan segle XIX els anatomistes han sabut que el clítoris és principalment un òrgan situat sota la superfície,* això dista molt de ser un coneixement general. Mentre que el penis dels homes ha estat descrit detalladament en atlas anatòmics i llibres de text, el clítoris ha continuat sent una curiositat. En una data tan tardana com l'any 1948, en el reconegut atlas anatòmic *Anatomia de Gray* es va decidir renunciar a posar nom al clítoris. El món de la medicina, dominat pels homes,

* L'anatomista Kobelt va descriure l'estructura interna del clítoris la dècada del 1840 i va arribar a la conclusió que l'òrgan genital de la dona i de l'home tenien els mateixos fonaments.

tampoc ha mostrat cap interès especial a seguir estudiant-lo. Encara hi ha discrepàncies sobre quins elements realment formen part del clítoris i sobre com funciona. En el context mèdic, això crida molt l'atenció.

El que sí que sabem és que el que se sol anomenar clítoris és tan sols una fracció d'un gran òrgan que s'estén cap a dins per la pelvis i cap avall pels dos costats de la vulva.⁵ ^{6, 7} Si ens poséssim unes ulleres de raigs X, veuríem que el conjunt del clítoris té forma de Y capgirada. La pansa, que s'anomena *gland* o *cap* del clítoris, es troba a dalt de tot. Pot fer entre 0,5 i 3,5 centímetres de llargada, però sembla més petita, ja que està coberta del tot o parcialment per una caputxeta.⁸ Aquesta és l'única part visible del clítoris. Després hi ha una mena de tronc que entra a l'interior del cos en forma d'angle, com si fos un bumerang, abans de dividir-se en dues arrels que descansen a costat i costat de la zona genital, enterrades a sota dels llavis.

A l'interior de cada arrel hi ha un cos esponjós, el *cos cavernós*, que s'omple de sang i s'infla amb l'excitació. Dins d'aquestes arrels, és a dir, al vestíbul —la zona entre els llavis menors— hi ha dos cossos esponjosos més, els *bulbs vestibulars*, que envolten l'orifici vaginal i l'orifici uretral.

Si vas parar atenció durant les classes de ciències naturals, potser et sonarà la descripció que acabem de fer. Però no era el penis dels homes el que tenia cap, tronc i cossos esponjosos? La font principal del plaer femení, el clítoris, és un secret ben amagat si el comparem, per dir-ho d'una manera suau, amb el conspicu penis erecte. Per tant, pot semblar sorprenent que el clítoris i el penis siguin dues versions del mateix òrgan.

Fins més o menys la dotzena setmana de desenvolupament, els embrions masculí i femení tenen una zona genital idèntica, dominada per una mena de minipenis (o gigaclítoris!) anomenat *tubercle genital*. Pot esdevenir tant un òrgan genital femení com un de masculí. Com que el penis i el clítoris es desenvolupen a partir de la mateixa estructura bàsica, els dos òrgans presenten moltes similituds pel que fa a la forma i al funcionament.

El cap del penis és en realitat el mateix que el del clítoris, i per això tots dos reben el mateix nom: *gland*. El gland és el punt més sensible del cos, tant de les dones com dels homes. Es calcula que té més de vuit mil terminacions nervioses sensibles. Una terminació nerviosa sensible rep informació sobre la pressió i el contacte, i envia senyals al cervell, on s'interpreten com a dolor o com a plaer. Com més terminacions nervioses hi ha, més matisats i més potents són els senyals que rep el cervell. Malgrat això, el cap del clítoris és molt més sensible que el del penis, perquè les terminacions nervioses es concentren en una àrea molt més petita. Penseu-hi, la concentració és cinquanta vegades més gran!⁹

Per desgràcia, el fet que el clítoris s'hagi interpretat com un botó del plaer potser ha facilitat la convicció que qualsevol tipus de pressió és bona. Si una mica de pressió no causa l'efecte desitjat, hi ha homes que es limiten a

pressionar més i més fort, però el clítoris no funciona així. Com que té tantes terminacions nervioses, fins i tot s'hi percep la menor variació en el contacte. Això dóna possibilitats insospitades d'estimulació i de plaer, però també fa que hi hagi un pas curt al dolor o a l'embotiment. Una pressió forta i prolongada pot fer que les terminacions nervioses es neguin a enviar els senyals al cervell. El cap del clítoris es queda «mut». Aleshores cal deixar en pau el clítoris fins que estigui disposat a parlar de nou. En altres paraules, el clítoris és una mica com quan intentes lligar amb algú: si insisteixes massa, sovint acabes sense aconseguir res.

Els cossos esponjosos de l'home fan que el penis es posi dur quan s'omplen de sang. Els cossos esponjosos de la dona no podien deixar de fer exactament el mateix. Quan ens excitem, el conjunt del clítoris es pot inflar tant que se'n duplica la mida.¹⁰ És una erecció francament impressionant. Com que les arrels del clítoris i els bulbs vestibulars es troben a sota dels llavis i al voltant dels orificis uretral i vaginal, la vulva pot semblar més gran amb l'excitació. A més, el vestíbul i els llavis menors agafen un color porpra vermellós més fosc, a causa de la sang que s'hi concentra.

I les similituds no acaben aquí. Als homes els agrada presumir de trempera matinera i d'ereccions nocturnes, però nosaltres també en tenim. A la dècada de 1970, a la Universitat de Florida es va fer un estudi sobre dues dones amb clítoris grans i les dades obtingudes es van comparar amb les dels homes. Els investigadors van constatar que les dones tenien tantes «ereccions» nocturnes com els homes mentre dormien.¹¹ En un altre estudi es va esbrinar que les dones tenien una «erecció» fins a vuit vegades cada nit, una hora i vint minuts en total!¹²

Ja et deus haver adonat que hi ha moltes coses sobre el clítoris que no vam aprendre mai en les assignatures de ciències naturals. Aquest òrgan imposant ha estat ignorat, menystingut i ocultat durant massa temps. Només quan ens adonem de com el clítoris s'estén i envolta tots els components de la nostra zona genital compremem que estem equipades amb un aparell de plaer fantàstic de debò.

LA CRUENTA VIRGINITAT

Durant mil·lennis, cultures de tota mena —també la nostra— han estat extremament preocupades per la virginitat. No la dels homes, sinó la de les dones. L'home no pot ser verge o puta, pura o impura, però la dona sí, i «afortunadament» una hemorràgia vaginal la nit de noces podria determinar quina mena de dona és.

Antigament, es feia servir l'expressió «encetar una dona». Com si una dona que no ha tingut relacions sexuals es pogués encetar com una ampolla de cava, com si la seva zona genital fos tan diferent abans i després de la primera relació sexual com una ampolla de cava abans o després de treure'n el tap. Com potser deduiràs del nostre to, no és així.

En la cultura popular, la idea de la virginitat és omnipresent. Per a la vampira Jessica de la sèrie de televisió *True Blood*, cada coit és com el primer i ha de sagnar una i altra vegada. El dubte envolta la reina Margaery Tyrell a *Joc de trons*: segueix sent pura de debò, després d'haver-se casat amb el rei número tres?

També els clàssics parlen de la virginitat i l'hemorràgia. «Hòstia!», podria haver exclamat qualsevol donzella medieval quan li baixava la sang per la cuixa. En comptes

d'això, diria una cosa d'aquest estil: «Qui voldrà posseir una flor a qui li han arrencat els pètals?». Com en el cas de la noruega Kristin Lavransdatter, que plorava amargament entre els braços del seu estimat, l'Erlend, a qui no li calia plorar. Com a home, l'Erlend no podia «perdre» la virtut.

La idea que la dona és una flor innocent i que «prendre-li» la virginitat és el mateix que arrencar el cap d'una flor es fa servir fins i tot en el llenguatge mèdic. La sang que surt després de tenir relacions sexuals per primera vegada forma part del procés anomenat *desflorament*, i tot plegat és indescriptiblement antiquat.¹³ Gairebé sembla com si els homes, en totes les cultures i en èpoques diferents, hagin unit forces amb l'objectiu de cercar mètodes per controlar i limitar la sexualitat de la dona, i la possibilitat que pugui decidir sobre el seu propi cos.

Com deus haver deduït, hem de parlar de l'*himen*, aquest daixonses llegendari de l'orifici vaginal que encara avui costa a dones de tot el món l'honra o fins i tot la

vida, a causa de tradicions anacròniques i de la desinformació. És increïble que encara hi hagi diferències entre les dones i els homes en aquest sentit. Que una cosa tan agradable i positiva com el sexe hagi de ser sinònim de ruïna per a les dones, mentre que no té cap conseqüència per als homes. Quan la idea de l'himen i, per acabar-ho d'adobar, de l'hemorràgia corresponent, es basa en mites, esdevé tota una bestiesa.

L'himen s'ha descrit tradicionalment com una mena de segell de castedat que, segons el mite, es trenca i sagna en el primer coit, i només en aquest moment. Aquesta hemorràgia s'ha fet servir com a prova de virginitat i ha tingut tanta importància que se solia penjar el llençol tacat de sang fora de la casa després de la nit de noces, perquè els veïns poguessin ser testimonis que tot havia anat com calia.

El mite de l'himen diu això: si sagnes després del coit, vol dir que no havies tingut relacions sexuals, abans. Si no sagnes, n'has tingut. Tanmateix, aquest mite, com la majoria de mites sobre la sexualitat, és del tot fals.

Un dels seus sinònims, *tel virginal*, fins i tot sembla que vol refermar la fe en el mite. Fa pensar en una cosa semblant al paper de plàstic transparent tensat que s'esquerda si el punxes. Crec! Tanmateix, si t'has examinat la zona genital amb un mirall, saps que a la vagina no hi ha res que s'assembli al plàstic transparent, encara que no hagi tingut relacions sexuals. Ara no deixis, però, que un mite substitueixi l'altre. Últimament hem sentit moltes frases del tipus «l'himen no existeix». És cert que no hi ha cap segell que mantingui tancada la vagina, però això no significa que no hi hagi una estructura anatòmica que sigui culpable del malentès.